

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/97/2017
Identifikačné číslo spisu: 3214204528
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3214204528.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. Y. a 2/ U. Y., obaja bytom G., B., obaja zastúpení JUDr. Jaroslavom Hujíkom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Hviezdoslavova 3, proti žalovaným 1/ G. H. a 2/ E. H., obaja bytom Y., E., za účasti intervenienta na strane žalovaných Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o návrhu žalobcov na obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 4C 178/2014, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 26. januára 2017 sp. zn. 5 Co 83/2016, takto

rozhodol:

D o v o l a n i e o d m i e t a .

Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovaným a intervenientovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 26. januára 2017 sp. zn. 5 Co 83/2016 potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, ďalej tiež „CSP“) uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 15. októbra 2015 č. k. 4C 178/2014-43, ktorým návrh žalobcov na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spisovou značkou 3 C 4/2008 zamietol a žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi (intervenientovi) náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že výpoveď svedka P., vypočutého pred súdom prvej inštancie (a opätovne navrhovaného na vypočutie), nemôže privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 3 C 4/2008. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, znalecký posudok č. 364/2011 znaleckého ústavu Žilinská univerzita, Ústav súdneho inžinierstva, ktorý bol podaný vo vyššie uvedenom konaní, určil, že technickou príčinou dopravnej nehody dňa 17. augusta 2002 bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla Suzuki a nesprávnym prvkom v jeho technike jazdy bol fakt, že sa pohyboval rýchlosťou výrazne vyššou (85 - 107,2 km/h) ako bola najvyššie dovolená rýchlosť v danom úseku cesty. Nesprávna technika jazdy motocyklistu bol prvok, ktorý jednak vyvolával kolíziu situáciu (nakolko vodičke - žalovanej 1/ výrazne zhoršoval možnosť

vyhodnotiť pohyb motocyklistu) a tiež prvok, ktorý motocyklistovi znemožnil dopravnej nehode zabrániť. Zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo ako technicky neprijateľné, že k nehode malo dôjsť iným spôsobom ako je uvedené v znaleckom posudku, a to vzhľadom na stopy miesta nehody a fotografie z miesta nehody, technické stopy zanechané po nehode. Už po podaní tohto znaleckého posudku v pôvodnom konaní žalobcovia namietali jeho správnosť a okrem iného uvádzali, že s ohľadom na poškodenie motocykla, vozidla Škoda i závery súdnoznaleckej pitvy vodiča motocykla, je jednoznačne vylúčený taký priebeh nehodového deja, s akým uvažoval v podanom posudku znalecký ústav. Podľa nich došlo k čelnej zrážke motocykla a vozidla Škoda. Žalobcovia namietali aj to, že znalecký posudok vychádza z výpovedí žalovaných a svedka B., ktoré výpovede sú podľa nich nepravdivé. K námietkam žalobcov bol vypočutý Ing. Eduard Kolla, PhD. ako zodpovedný riešiteľ znaleckého posudku v znaleckom ústave, ktorý pred súdom vypovedal a vyjadril sa k námietkam žalobcov proti podanému znaleckému posudku. Odmietol žalobcami uvažovaný pohyb vozidla Škoda po náraze motocykla do pravého predného kolesa vozidla ako technicky neprijateľný. Odmietol aj žalobcami uvažovanú vzájomnú polohu vozidiel v okamihu zrážky, keď žalobcovia uvažovali, že motocykel mal čelne naraziť do vozidla Škoda a nie ako uvádzali znalci pri pohybe šúchaním na boku. Podľa neho vzájomná poloha vozidiel uvažovaná žalobcami nekorešponduje s poškodeniami vozidiel. Tie naopak svedčia o vzájomnej polohe, s akou bolo uvažované v znaleckom posudku, pričom tejto vzájomnej polohe (pri pohybe šúchaním na boku) svedčia aj ostané technické skutočnosti zadokumentované po dopravnej nehode, napríklad zadokumentovaná tretia stopa a jej zalomenie, charakter nárazu vozidla do motocykla, charakter deformácie vozidla, deformácia rámu motocykla a vyhnutie prednej vidlice s predným kolesom v smere dopredu a dohora, ako aj poškodenie zdravia vodiča a jeho spolujazdca. Znalec ďalej vo výpovedi opísal, ako sa v znaleckom posudku uvažovaná vzájomná poloha oboch vozidiel v čase zrážky (pri pohybe šúchaním na boku) prejavila na deformáciách vozidla Škoda, s ktorým kontaktovali jednotlivé časti motocykla a telá vodiča a spolujazdca motocykla. Takejto vzájomnej polohe oboch vodičov v čase zrážky svedčí podľa znalca aj zanechaný ústrižok látky medzi ráfikom a pneumatikou vozidla, ako je viditeľný vo fotodokumentácii k znaleckému posudku. Podľa znalca je poškodenie motocykla a vozidla Škoda nemožné vysvetliť iným spôsobom, než to urobil znalec. K výpovediam svedkov z pohľadu podania znaleckého posudku a jeho záverov vypočutý znalec uviedol, že znalci neprislúcha hodnotiť, či niektorý svedok klame alebo nie, ale znalec posudzuje technickú prijateľnosť výpovedí svedkov. Podľa odvolacieho súdu je teda zrejmé, že skutočnosti, ktoré uviedol svedok P., vypočutý v tomto konaní súdom prvej inštancie, uvádzali žalobcovia už v pôvodnom konaní ako okolnosti svojej verzie nehodového deja, ktorý bol ale znalcom odmietnutý ako technicky neprijateľný. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že výpoveď menovaného svedka nemôže privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a/ a b/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“) a z tohto dôvodu návrh žalobcov na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 3 C 4/2008 zamietol. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi (intervenientovi) na ich strane nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalovaným žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a vedľajší účastník (intervenient) na strane žalovaných o náhradu trov odvolacieho konania nežiadal.

2. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie dňa 31. marca 2017, teda už za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ktoré odôvodnili tým, že odvolací súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Naplnenie predmetných dovolacích dôvodov žalobcovia vidia v nepovšimnutí si argumentov, uvádzaných pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, ktoré zásadným spôsobom spochybňujú odborné závery znaleckého posudku. Predovšetkým sa jedná o výpoveď svedka J. P., ktorý sa s odstupom času rozpamätal, ako sa nehodový dej udial. Tento svedok sa na motocykli viezol a jednoznačne vylučuje, že by šiel inou než dovolenou rýchlosťou. Úvahy súdov oboch inštancií, že nehodový dej sa nemohol odohrať tak, ako uvádza svedok P. s poukazom na závery znaleckých

posudkov, sú svojvoľné a zásadným spôsobom porušujú právo na spravodlivý súdny proces. Tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd si samé zodpovedali na novým dôkazom nastolené otázky bez toho, aby žalobcovia, v súlade so základnými zásadami súdneho konania, mali možnosť po výsluchu svedka P. vypočuť znalca, klásť mu otázky, byť prítomní pri jeho vyjadreniach, z ktorých dôvodov vec nesprávne právne posúdil. V prípade výsluchu svedka P. v tomto konaní bolo možné zo strany súdov dospieť k záveru o miere účasti jednotlivých motorových vozidiel na dopravnej nehode, ktorá otázka je právnou a ktorú v súlade s ustálenou súdnou praxou (napr. R 6/1995) určuje vždy súd. Z týchto dôvodov dovolatelia žiadali napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmeniť (obnovu konania povoliť), prípadne zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcov uviedli, že neboli naplnené zákonné dôvody pre jeho prípustnosť, a preto v prvom rade navrhli, aby bolo dovolanie odmietnuté; v prípade prípustnosti navrhli dovolanie zamietnuť, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne a právne správne. Priebeh nehody bol znalcami jednoznačne určený nielen podľa výpovedí svedkov, ale aj zdokumentovaným poškodením vozidla Škoda ako aj motocykla Suzuki. Variant, ktorý uvádzajú žalobcovia, bol znalcami do detailov rozoberaný a vyhodnotený ako technicky neprijateľný aj s prihliadnutím na výpovede svedkov. Zmenu výpovede svedka P. po dlhých rokoch od nehody vnímajú ako účelovú v snahe pomôcť žalobcom v ich boji z dôvodu formálneho naplnenia podmienok pripustenia obnovy konania, t. j. zistenia „nového“ dôkazu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolacích (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

6. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V danom prípade žalobcovia prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Z doslovného znenia ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP ako aj v zmysle § 421 CSP.

14. Najvyšší súd v rozhodnutí z 19. januára 2017 sp. zn. 8 Cdo 213/2016 skúmal prípustnosť dovolania podaného po 1. júli 2016, ktorú dovolateľ vyvodzoval súbežne z oboch uvedených ustanovení. Senát 8 C vo svojom rozhodnutí nevyjadril právny názor, podľa ktorého by bola nemožná takáto kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania; dovolanie odmietol s odôvodnením, že jeho prípustnosť nevyplýva ani z § 420 písm. f/ CSP, ani z § 421 ods. 1 CSP. Uvedený senát teda vychádzal z názoru, podľa ktorého dovolateľ môže vyvodzovať prípustnosť dovolania súbežne z týchto dvoch ustanovení.

15. V inej právnej veci senát 3 C najvyššieho súdu dospel pri svojom rozhodovaní k názoru, ktorý je odlišný od záverov senátu 8 C, v zmysle ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania vylúčená. Senát 3 C preto podľa § 48 ods. 1 CSP uznesením zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 8/2017 postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“), pričom v uznesení o postúpení veci odôvodnil svoj odlišný právny názor.

16. Veľký senát, ktorého právny názor je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP), vo svojom rozhodnutí z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 dospel k záveru: „Kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.“

17. Najvyšší súd v súlade s vyššie uvedenými závermi posudzoval prípustnosť dovolania žalobcov v danom prípade iba z hľadiska nimi tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP); v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľov, že ich mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 CSP.

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby

(procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

21. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 uviedol, že pojem „procesný postup“ súdu treba takto vykladať aj za účinnosti CSP.

22. Žalobcovia vidia procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v nevypočutí svedka P., pričom vykonanie tohto dôkazu mohlo pre nich privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ďalej (ako to možno vyvodíť z obsahu ich podania) v tom, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo vyhotovené bez náležitého odôvodnenia, keď zostali nepovšimnuté argumenty uvádzané žalobcami, a napokon v nesprávnom právnom posúdení.

23. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení, je potrebné uviesť, že táto vytýkaná nesprávnosť nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov (žalobcov). Pokiaľ títo súdom oboch stupňov vytýkajú nesprávnosti v skutkových zisteniach a hodnotiacich záveroch, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila (viď rozhodnutie sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017).

24. Otázku prípustnosti dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, dovolací súd v praxi rieši často. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil

aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

25. Vzhľadom na odlišnosti prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázky dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“ (teda nie zmätočnosť a v dôsledku toho ani prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Podľa právneho názoru veľkého senátu (viď rozhodnutie sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017) sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júnom 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne aj po uvedenom dni.

26. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, prečo nie sú dané zákonné dôvody pre povolenie obnovy konania (viď bod 1 tohto rozhodnutia). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia náležitosti v zmysle § 236 CSP a žalobcovia neopodstatnene namietajú nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

27. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov je procesne neprípustné; vzhľadom na to ich dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

28. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.